

Ik ben maar een ding

Hier lig ik dan. Ik ben mijn andere helft kwijt. Plato zou zeggen dat ik voor de rest van mijn leven gedoemd ben om naar hem of haar te zoeken. Ik weet niet waar mijn andere helft is. En eigenlijk weet ik ook niet welke helft ik ben. Ik ben gewoon, gewoon mijzelf, meer niet.

Volgens mij is mijn levensdoel het verlichten van het leven van iemand anders, het hem makkelijk maken. Meer niet. Gewoon doen waar ik voor gemaakt ben. Net als al die andere, vreemde dingen om mij heen die soms heel erg op mij lijken. Met stapels zijn we in een donkere container gestopt, klaar om naar de andere kant van de wereld te gaan. Ver weg van ons begin, ver weg van onze oorsprong.

We waren goed opgeborgen, in tweetallen met onze veters aan elkaar geknoopt en daarna omhuld door een doorzichtige huid waarin we droog en warm bij elkaar zaten. Mijn andere helft voelde warm aan, we hadden het knus, als we dat woord zouden kunnen gebruiken. We lagen dicht tegen elkaar aan en ergens wisten we ook dat we niet zonder elkaar konden.

Nu lig ik hier in het felle licht. Alleen. Aan mijn huid kleven kleine bolletjes: witte ronde balletjes en plakkerige, bruine korreltjes die mij pijn doen als ik beweeg. Waar is alles dat bij mij was? Waar is mijn ander? Waarom lig ik hier naakt en stroomt er water om mij heen? Het is water dat ik niet kan drinken omdat het pijn aan mijn lip doet. Als ik kon braken, braakte ik. Als ik kon roepen, riep ik. Als ik kon vluchten, vluchtte ik. Maar dat kan ik niet, ik ben maar een ding.

Ik kan hier alleen maar liggen, wachten totdat iets of iemand mij nodig heeft.

Is dit nu het einde? Heb ik zo lang in het donker gereisd om hier weer iets anders te worden? Iets onbruikbaar? Ben ik nou al een ding geweest?

Ik ben gemaakt om anderen tot hun gemak te dienen. Als ik geen nut meer heb kunnen ze mij weggooien, dan word ik misschien nog een plantenbak of zo. Recyclen noemen de tweebeenige wezens dat. Het einde, noemen wij het zelf. Wij zien onszelf er namelijk niet meer in terug.

Ze hadden ons een mooie toekomst voorspeld. Zo noemen jullie dat toch? Een toekomst: dat wat je toe-komt, wat je verdient, wat voor je klaarligt; een mooi leven dat staat te gebeuren?

Een zachte voet om te omhullen, samen met mijn andere ik, reizen maken, verzorgd worden en regelmatig samen met onze soortgenoten uitrusten in een donkere kast. Zonder ons zouden de tweebeenige wezens in deze wereld nergens komen, hadden we gehoord. Ze konden niet zonder

onze aanwezigheid. Dat was hun toekomst geworden. Wij waren dus belangrijk. Van nut. Onmisbaar misschien.

Wij hadden onszelf Cas en Pol genoemd. Pol had het bedacht. Hij had zich in allerlei reizen verdiept en was bij de sterrenbeelden uitgekomen. Hun reizen waren onmogelijk, onvoorstelbaar, en toch bewogen zij hoog door het heelal en snel door de tijd. Sommige tweebeenige wezens reizen buiten de aarde, had hij een keer verteld. Ik had hem uitgelachen en daarna had ik mijn naam geaccepteerd. Alleen maar omdat ik bij hem wilde horen.

Cas, nu was ik echt iemand. En Pol, hij was ook iemand. We waren meer dan een paar dingen. We waren bijzonder. Zoals een kind niet zonder zijn moeder kan, Zoals een hond aan zijn baasje kleeft en een kat aan zijn brokkenbak, zo hoorden wij bij elkaar.

Onderweg waren we ziek geworden. Volgens Pol hoorde dat erbij. Iedereen die grote reizen maakte raakte van streek. In het zwarte duister deinden we op de golven van een onzichtbare zee. We vielen en vlogen en vielen en vlogen. Mijn binnenste kon het niet meer aan, ik hield mijn lip ver uitgestoken. De natuur bracht ons naar onze bestemming, riep Pol nog naar mij.

Daarna heb ik hem niet meer gezien. Hij was opeens verdwenen. Het eerste wat ik merkte was dat we niet meer ophielden met vallen. Alsof ons ruimteschip binnen de zwaartekracht van een sterke planeet was gekomen. We gilden, het knalde, we vielen, er was water, we verdwenen, het was chaos. We waren geen engelen meer, en ook geen reizigers. We vlogen niet meer, we vielen. Daarna werd alles zwart om mij heen totdat ik mijn ogen opendeed en boven mij deze lucht zag waar nu grote grijze wolken voorbijglijden.

Is dit de hemel?

Pol?

Ben ik weer zonder jou?

Pol?

Heb ik het echt zo koud?

Ik wou dat ik kon bibberen.

Om mijn heen hoor ik geluiden. Die ken ik zo goed. Toen wij werden gemaakt hoorde ik die ook. Even je tanden op elkaar zetten, zeiden we tegen elkaar. We worden mooi en sterk. Dikke zolen, metalen ogen, versterkte neuzen, profielhakken, kruisvormige stiksels. Om dat te maken sneden, hakten en prikten ze in ons.

De tweebeenige wezens schijnen dat tijdens hun leven te doen. Ze worden helemaal bloot geboren en als ze niet tevreden zijn laten ze hun lichamen veranderen. Elke keer weer.

Ik weet niet wat tevreden betekent.

Ik ben gewoon.

Een ding. Tot nut van andere dingen. Ik houd van dat eenvoudige leven.

Om mij heen zie ik een wazig beeld. Daar liggen we. Wanorde. Dwars door elkaar. Onze ander zit niet meer aan ons vast. Het verbond van onze omhulling is verdwenen.

Over de grond komt water aanrollen dat telkens weer verdwijnt. De bruine en witte korreltjes zijn koud en nat. Ze doen pijn. We zijn overal. Sommigen van ons liggen weggezakt in het water. Zover als ik kijken kan zie ik ons. Wij, eenzamen, dingen voor tweebeelige wezens.

Ik voel me waardeloos.

Is dit het land dat ze ons beloofd hebben? Is dit de wereld waar het leven groots en goed is? Is dit de droom van een ding?

Ik wou dat ik dat aan iemand kon vragen.

Tussen ons door lopen de tweebeelige wezens. Ze bukken zich over ons heen en voelen aan ons. We worden omvergegooid of op de kop gehouden. Ze schreeuwen tegen elkaar. 'Maat 43, heb jij die gezien? Nee, van die zwarte. Met veters.'

Sommigen van ons worden meegenomen.

Ik probeer me klein te maken. Ik wil niet worden meegenomen.

'Pol!' roep ik. 'Pol! Waar ben je?'

We roepen door elkaar. Hoge en lage stemmen die alleen wij kunnen horen. Angstkreten en vraagtekens vullen de lucht.

Tussen alle geluiden die klinken hoor ik zijn stem niet. Ik voel me steeds waardelozer worden.

'Pol,' snik ik zacht. 'Pol, je hebt mij verlaten. Wat ben ik nou?'

Opeens word ik opgepakt en vlieg ik door de lucht.

'Ik heb hier een 41,' roept een groot hoofd vlak boven mij. 'Zal ik die meenemen?'

Trillend hang ik in de lucht. Dit is nog erger dan op zee. Daar hadden we houvast aan elkaar, daar waren we samen. Hier is er alleen dat geluid en die geur. De tweebeelige wezens herinneren mij aan onze begintijd in de fabriek. Geuren van plastic, leer, lijm en parfum. Harde stemmen en knijpende vingers.

Ik word weer op de grond gelegd. Een golf water komt aanrollen. Hij stroomt in mijn buik. Ik moet slikken. Ik wacht hier wel op Pol. Ik kan heel lang wachten. Ik ben heel goed in wachten.

© .. 22 oktober 2020